

ΒΙΒΛΙΟ

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

«ΛΕΥΚΑΔΙΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ» του Δ. Ε. Σολδάτου

Έκδοση: Fagotto books, 2016

Στην αυλή του βιβλιοπωλείου των Εκδόσεων Fagotto books (Ζακύνθου 7, Λευκάδα) παρουσιάστηκε το βιβλίο του Δ. Ε. Σολδάτου «Λευκαδίτικα διηγήματα» από δύο σημαντικούς σύγχρονους λογοτέχνες.

Ο Μιχάλης Μακρόπουλος (παρατίθενται αποσπάσματα) είπε: «Τα διηγήματα είναι ό,τι λέει ο τίτλος τους - ιστορίες της Λευκάδας, παλιές ή ακόμα παλιότερες, που ο Δημήτρης Σολδάτος τις άκουσε, ή τις έζνεσε ο ίδιος, και τις ξαναλέει εδώ με τον τρόπο του, με στόφα και μπρίο γνήσιου παραμυθά, μ' «αφτί» που πιάνει το ρυθμό στο συνταίριαγμα των λέξεων... Όσο για το γλωσσικό του οπλοστάσιο, αντλεί από παντού: λευκαδίτικες φράσεις και λέξεις, λαϊκές αθυροστομίες, λίγη καθαρολογία πού και πού, η Αγία Γραφή... Άλλες ιστορίες είναι θλιβερές χωρίς ωστόσο απαραίτητα να θλίβουν, άλλες είναι τρο-

μαχτικές χωρίς μολαταύτα απαραιτήτως να τρομάζουν, και όλες, ανεξαιρέτως, είναι ψυχαγωγικές ψυχαγωγώντας πράγματι... Ένα πνεύμα νοσταλγικό, παλιομοδίτικο ίσως, μα γνήσιο κι ανυπόκριτο, περασμένο στο χαρτί με ελληνικά που η ομορφιά και η καθαρότητά τους σπανίζουν πλέον».

Ο βορειοπειρώτης Θωμάς Στεργιόπουλος, ο οποίος διένυσε 1.000 χιλιόμετρα, από την Αταλάντη όπου διαμένει, για να παρευρεθεί και να μιλήσει στην εκδήλωση (σταχυολογούνται χαρακτηριστικά αποσπάσματα) ανέφερε για τα «Λευκαδίτικα διηγήματα» και τον συγγραφέα

τους: «Το βιβλίο είναι μια αδέσποτη σφαίρα που σε βρίσκει στην καρδιά σε ανύποπτο χρόνο.... Ο Δημήτρης δεν έρχεται στην τέχνη απ' τα σαλόνια και τις βιβλιοθήκες, αλλά απ' τους ίδιους τους χυμούς της ζωής... Καταφέρνει να στήσει μπροστά μας ζωντανούς ανθρώπους κι όχι ανδρείκελα και ηθογραφικές φιγούρες... Οι λέξεις του είναι γροθιά στο στομάχι... Στο «Εργοστάσιο τενεκέδων» ςωγραφίζει σκηνές από έναν σύγχρονο εργατικό μεσαίωνα. Η μονοτονία της εργασίας, η μουντή ατμόσφαιρα και οι μορφές των ανθρώπων που δρουν ως εργαλεία, έχουν κάτι το εφιαλτικό κι έναν πα-

ραλογισμό που θυμίζει Κάφκα. Στο «Πέτρες ριγμένες στο πέλαγος» η γραφή έχει κάτι απ' την αύρα του Παπαδιαμάντη, κάτι απ' τα χρώματα και την ζωντάνια του Καρκαβίτσα στα «Λόγια της πλωροτης»... Το βιβλίο είναι ένα χέρι που ψάχνει γι' αγάπη. Κι αν δεν το βρει, μαραίνεται....»

Ο Δημήτρης Σολδάτος, αφού ευχαρίστησε τους δύο συγγραφείς, εξήρε το έργο τους, που αποτέλεσε πηγή έμπνευσης και για τον ίδιο, κατεκτηρίζοντας τον Μιχάλη Μακρόπουλο μάστορα της υποβλητικής ατμόσφαιρας στην νουβέλα. Για τον Θωμά Στεργιόπουλο είπε: «Άνοιξα τα βιβλία του

και μέσα δεν είχαν σελίδες, είχαν δέντρα, ποτάμια, ποτιστικά χωράφια... Δεν είχαν γράμματα, είχαν ολοζάντανους ανθρώπους. Χύμηξε και μ' αγκάλιασε η Βόρεια Ήπειρος, βασανισμένη, μαυροφορούσα και περήφανη, όπως η μάνα μου. Στο μακρύ σκισμένο φουστάνι της γαντζωμένα παιδιά ορφανά, πεινασμένα, αχάιδευτα... Μάτωσαν τ' αυτιά μου απ' τις σερνάμενες αλυσίδες της... Ανθρωποι που διάβαιναν κρυφά τα σύνορα να μπουν στην Ελλάδα, αφήνοντας κομμάτια κρέας, το μισό κορμί τους, στα αγκαθωτά συρματοπλέγματα, για να φέρουν την καρδιά τους ολόκληρη

στην πατρίδα. Κι όταν έφταναν, τους φώναζαν Αλβανούς... Ό,τι είναι ο ταπεινός Θεόφιλος για την ζωγραφική, είναι ο Στεργιόπουλος για την βορειοπειρώτικη λογοτεχνία».

Ο Δ. Ε. Σολδάτος κατέληξε λέγοντας: «Κατά την ρίση του Ουγκώ, «ο συγγραφέας είναι ένας κόσμος παγιδευμένος μέσα σ' έναν άνθρωπο». Αυτός ο φυλακισμένος κόσμος γύρευε την ελευθερία του, κι εγώ προσπάθησα να του την χαρίσω, με όσο τέχνη και όσο ατενίσια μού αντιστοιχούσε».

Έγινε 1διαίτερη μνεία στην Ιωάννα Τσάκαλου, που φωτογραφία της κοσμεί το εξώφυλλο του βιβλίου, και στην αρτιότητα της έκδοσης, που επιμελήθηκε ο Νίκος Θερμός. Η Ισιδώρα Κοψιδά έντυσε μουσικά, με όμπος, κάποια αποσπάσματα που διαβάστηκαν.

Φωτογραφίες: Φρόσω Χαλκιοπούλου.